

YAŞASIN 1 MAYIS

TAKSİM'İN KIZILLIĞIYLA MERHABA

Merhaba yoldaşlar

Ben sizleri öncelikle devrimci duygularıyla selamlıyorum. Benim Taksim Ayışığı'na ilk gelişim oldu. Ben 1 Mayıs sevincini 1 ay önceden yaşamaya başladım. Yoldaşlar, bizler de biliyoruz ki her 1 Mayıs'ı canımızla kazanımızla yaşatacağız.

1 Mayıs sabahı bizim bulunduğumuz kitle oldukça kalabalıktı. Kolluk kuvvetleri her yeri tutmuştu. Taksim Alanına girmekte ısrarlıydık, 3 saat yoğun bir gerginlik yaşandı. Barikatlar kuruldu. Kitlenin üzerine gaz bombaları plastik mermiler sıkılıyordu ve buna rağmen bizler Taksim Meydanı'na Mücadele Birliği Platformu olarak girdik. Pankartlarımız açıldı. Deniz bayrakları açıldı. "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam!", "Taksim Kızıdır Kızıl Kalacak!" sloganları atıldı.

Bir Mücadele Birliği Okuru

TAKSİM'DE ISRAR DEVRİMDE ISRARDIR

17 yıl boyunca Taksim'de ısrar politikamızın doğruluğuyla ve 3 yıldır işçi sınıfının kararlılığıyla bu yıl da Taksim'e çıktık.

Bizler sabahın erken saatlerinde toplanma yeri olarak belirlenen Agos'a gittik. Saat 08.00'e doğru insanlar toplanmaya başlamıştı. Kolluk güçleri 04.30 gibi her yeri tutması bizleri şaşırtmadı. Agos'a da yoğun bir barikat kurulmuştu. İnsanların çoğalmasıyla polis de ilk saldırısını gerçekleştirdi. İnsanlar Şişli Camii önüne doğru püskürtmek istediler. İlk önce kolluk güçleri insanlara azgınca saldırdı. Kitle sloganlarla cevapladı. Bizler de "1 Mayıs Alanı Taksim Meydanı" sloganını attık. Daha sonra metro istasyonunun oradan Şişli Camii önüne kadar panzer su ile saldırdı. Yine metro girişinin orada toplanmaya başladık, kolluk güçlerinin ve panzerin yoğun saldırısı üzerine kitle ikiye bölündü. Bir kısım metro girişinin oraya, bir kısım ise Şişli Camii civanna sürüldü. Artık Agos'a ulaşma şansımız kalmamıştı. Bu sefer de sendikaların gelmesiyle yine Agos'un önüne gitmeye çalıştık, ama yoğun polis müdahalesiyle Mecidiyeköy'e kadar kitleyi sürdüler. Kitle tekrardan toparlanarak Mecidiyeköy'den Şişli Camii önüne geldi. Burada da sloganlarla barikatın açılmasını istediler. Burada kolluk güçleri tekrardan saldırdı. Gün boyu Mecidiyeköy-Şişli arası böyle sürdü. Bizler de 11.00 civarında Şişli'den ayrılarak diğer taraflara ulaşmaya çalıştık.

Bu sıralarda Şişli'nin alt sokaklarında çatışmaların olduğu haberini aldık. Hemen Cevahir Alışveriş Merkezi'nin alt sokaklarından çatışmaların yaşandığı bölgeye ulaştık. Bu sırada Taksim'e girdiğimizin haberini aldık. Daha bir coşkuyla devam ettik çatışmaya. Barikatların kurulu olduğu sokakta kolluk güçleri ve panzer defalarca püskürtüldü. Atılan gaz bombalarını tekrardan polise atıyorduk. Polisle yoğun bir çatışma yaşıyorduk. Devamlı taşlarla polis püskürtülüyordu. Bu sırada "Yaşasın Partimiz TKEP/LENİNİST" sloganlarını duyduk. Cadde üzerinde bulunan banka tahrip edildi. Uzun bir çatışmanın ardından kolluk güçlerinin yoğun bir şekilde gaz bombalarını ve plastik mermilerle saldırması sonucu kitle ikiye bölündü. Bizler Fulya'ya doğru indik. Sonra arada toplanarak Dolapdere civanna ulaşma kararı alındı. Ara sokaklardan Dolapdere civanna ulaşip oradan Tarlabasış'ndakilere ulaşacaktık. Mecidiyeköy'e geldiğimizde KESK'liler oturma eylemi yapmış ve polis saldırmıştı. Burada da kısa bir çatışma yaşandı ve kitle iyice dağıldı.

Gün boyunca kitlelerin bilincinde Taksim'e çıkma kararlılığı vardı ve bu bilinçle hareket ediyorlardı.

Bir Leninist

DENİZ YUSUF İNAN SAVAŞA DEVAM!

1 Mayıs günü sabah saat 08.00 gibi İstiklal Caddesi'nde Mis Sokak'ın sonunda oyalanmak için çay içtim. Kapının önünde belki işe gitmeye çalış-

ÇEK-AL

şan 2 kişi vardı. Fakat beş dakika sonra yukarıdan 6-7 kadar polis indi; parasını ödedikleri halde, dik dik bana bakıp "burada da biraz gazetelere bakalım" deyip 10 dakika kadar oyalandılar. Hemen kalkmadım tabii. Oradan da nasıl İstiklal Caddesi'ne çıkarım düşüncesiyle İmam Adnan Sokak'a doğru yürüdüm. Açıkçası polisle, işe gitmem gerek vb. bir yalanla muhattap olmak istemedim, hem saat de çok erkendi. 2 açık yerden birine girdim, yine çay, fakat bu sefer canlı yayında 1 Mayıs'ı seyrettim ve sakince Taksim'e girmenin bir yolu olmalı diye dikkatli yürümeye başladım.

Evet Meydan'daydım ama polis tarafından tutulmuş Meydan'ın, halkın birikmeye başladığı (izole edilmemiş) olan kısmındaydım. Meydan'daki simitçinin önü daha kalabalık o yüzden ben de oraya gittim. Orada polisler tarafından, "giremezsiniz" denilerek saldırıya uğradık bunun üzerine ara sokaklara girmek zorunda kaldık. Benimle beraber orada dağılmadan kalan kitlenin yurtseverler olduğunu öğrendim, ben de o sırada üstümü çıkarmış Deniz tişörtüyle kalmıştım. Sloganlarımızı atmaya ve atturmaya başladım. Herkes katıldı ve sadece DTP'lilerle değil neredeyse orada olan diğer siyasetlerle toplu halde hareket etmeye başladık. Tarlabası ve Dolapdere'de taşlar, sopalar ve molotoflarla Taksim'e ulaşabilmek için çatıştık. Tabii düşmanın attığı biber gazı ve plastik mermileri söylememe gerek bile yok. Sanırım bu çatışmalar 09.00 - 09.30'dan, 13.00'a kadar sürdü. 13.00'te yurtseverlerle mola verdik. Tekrar Meydan'a çıkmaya çalıştık. O sırada arkamızda, önümüzde gözaltılar oluyordu.

Taksim'e çıkamadım bu kez ama Tarlabası'ndaki görüntüleri tv'den izlediğimde yoldaşların çıktığını gördüm.

Bir Mücadele Birliği Okuru**ENGELLENEMEZ DEVRİMCİ KARARLILIĞIMIZLA
NİCE ZAFERLERE!**

İlk katıldığım 1 Mayıs'tı. Coşkusu beni sabahın erken saatlerinden beri sarmıştı. 1 Mayıs günü işçiler, emekçiler ve sonsuz destekçileri öğrenciler, hepimiz oraya, Taksim'e, o alanı işgal etmek için yola koyulduk büyük bir heyecanla. Ancak yola koyulduğumuz ilk anda başladı faşistlerin saldırıları. Gaz bombaları, tazyikli sular ve coplar. Korkularını ellerindeki biber gazlarını üstümüze salarak bastırmaya çalışıyorlardı. Ancak onların her saldırısında, bizler daha büyük hırs ve mücadele ile yolumuza devam ettik. Sokak aralarında Taksim'e çıkan bütün yolları kapatmış, uzaktan bizlere saldırmaya çalışıyorlardı.

Sokak aralarında ilk defa tanıştığım biber gazları, ne beni, ne de diğer yoldaşlarımı yıldıramadı. Sapanlarla, taşlarla, ellerine geçirdikleri her türlü sert cisimle karşılık veriyordu yoldaşlar. Yaralananlar ufak bir ilk yardımdan sonra tekrar geliyor, hiç bıkmadan, yılmadan mücadeleye devam ediyordu. Coşkuymuzu, heyecanımızı yok edemedi faşist saldırılar. Taksim'e

çıkan yoldaşların anıtta açtıkları pankartı tv'den gördüğümüz an büyük bir sevinçle devam ettik yolumuza, orada yoldaşların yanında olmak için.

Taksim'e varamadık fakat yoldaşlarımız her yıl olduğu gibi bu yılda Taksim Meydanı'ndaydı ve pankartımızı heykelin önünde açmıştı. Bu görüntü bizi çok mutlu etti. Önceki yıllarda hep uzaktan tanık olduğum 1 Mayıs coşkusu, bizzat içerisinde olduğum bu devrim inancının bana verdiği heyecanı daha da arttırdı. Engellenemeyecek devrimci kararlılığımızla yoldaşlarla beraber kazanacağımız nice zaferleri ve 1 Mayıs zaferini şimdi heyecanla bekliyorum.

Bir Mücadele Birliği Okuru**İSTİKLAL CEPHESİ**

Bir grup Mücadele Birliği okuru olarak bizler de İstiklal Caddesi'nde Taksim Meydanı'na çıkmak için polis barikatını zorladık. Geçen yıla göre bu yıl Taksim Meydanı'nı çevreleyen barikatlar daha bir genişletilmişti. İstiklal Caddesi'nde kurulan barikat ise meydandan yaklaşık 200 metre içeriye, Ağa Camii önüne kurulmuştu.

Saat 12.00 civarında üzerinde "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emeğin Olacak Mücadele Birliği" pankartımızı açarak diğer devrimci yapıların da katılımıyla polis barikatına doğru yürüyüşe geçtik. "Yaşasın 1 Mayıs", "Taksim Kızıldır Kızıl Kalacak" sloganlarını attığımız yürüyüşle barikata yaklaştığımız sırada, panzerden sıkılan su ve polislerin gazlı saldırısıyla ara sokaklara çekildik.

Sokaklardan tekrar İstiklal Caddesi'ne çıkmayı zorlarken, reformist bir grubun temsilcisi "TKP'li arkadaşlar burada biraz sonra çatışma çıkacak. Biz aşağı doğru geri çekilelim" demesi üzerine bir yoldaşımız geri dönen kitleye koşarak gitti. "Biz bu gün buraya Taksim Meydanı'na çıkmaya geldik. Bizleri engelleyen polisler karşı çatışacağız. Eğer korkuyorsanız buradan defolun gidin, korkaklar" sözleri üzerine reformist kitle bizlerden ayrıldı. Ara sokaklarda bizler diğer devrimci gruplarla birlikte polis barikatlarını aşmak için yaklaşık 2 saat boyunca çatıştık. Daha sonra diğer yoldaşlardan aldığımız "Taksim Meydanı'na çıkıldı ve kızıl bayraklarımız ve pankartlarımız Taksim Anıtında açıldı" bilgisi üzerine eylemimizi "Taksim'i Kazandı Sıra Devrimde" sloganlarıyla sona erdirdik.

Bir Mücadele Birliği Okuru**DEVİRİM İÇİN LENİNİST SAFLARA**

Merhaba yoldaşlar ben İzmir (DİK) Devrimci İşçi Komiteleri'nden 1 Mayıs'ta Taksim'e şianını haykırmak ve devrim mücadelesini yükseltmek için 1 Mayıs Alanı Taksim Meydanı'nda 1 Mayıs'ı kutlamak için geldim.

Bir aydan fazladır yürüttüğümüz 1 Mayıs çalışması sonucunda coşku ve heyecan dolu bir 1 Mayıs kutladık. Yaklaşık 15 yıllık bir mücadele sonucu işçi ve emekçilere açılmak zorunda kalınan Taksim'de, devrimci proletarya partisi olan Leninist Parti pratik zaferini görmek bizde ayrıca büyük bir onur yaşıyoruz. Bu onurlu mücadelemizi yükseltmek için daha çok çalışmak, örgütlenmek ve devrimi yükseltmek için teorik ve pratik anlamda kendimizi geliştirmeliyiz. Çünkü bizler dünyayı hedefliyoruz. Fabrikaları, tarlaları, siyasi iktidarı yani gecelerinde aç yatılmayan, gündüzlerinde sömürülmeyen bir yeryüzü hedefliyoruz. Bunun için devrimci proletarya partisi olan Leninist Parti'nin doğru politikalarını işçi sınıfına ulaştırdığımız zaman devrimi mümkün kılabiliriz.

Bir irade savaşına dönüşen Taksim'i kazandık, şimdi sıra devrimde, devrim için de Leninist Saflara...

Devrimci İşçi Komiteleri'nden Bir İşçi**TAKSİM GURURU**

Yoldaşlar merhaba... sonunda o büyük gün, 1 Mayıs geldi. 1 Mayıs sabahına büyük bir heyecanla uyandım. Aslında bu heyecan çok öncesinden sarmıştı beni. Heyecandan dolayı neredeyse uykusuz, bol düş kurgulu bir gece yaşadım.

Sabahın 07.00'sinde yoldaşlarla dışarıya çıktık. Taksim'e çıkan tüm sokaklar polis tarafından tutulmuştu. Yanımdaki yoldaşlarla beraber buluşma yeri olan Pangaltı'na doğru yola koyulduk. Pangaltı'na yakın bir yerde bek-

Yeni Evrede**Mücadele Birliği**

lemeye başladık. Yavaş yavaş insanlar Pangaltı'nın çevresine toplanmaya başladı. Biz de öteki yoldaşlarla bir araya geldik. Fakat polis bizleri Pangaltı'na sokmuyordu. Saat 09.00 civarı polisin saldırısı başladı. Toplanan kalabalığa biber gazı atıldı. İki yoldaşla birlikte Taksim'e çıkmalarına izin verilen "makul sayıda" sendikalarının arasına bir şekilde girdik.

09.30'dan sonra yavaş yavaş Taksim'e doğru yürüyüş başladı. Bu sırada ara sokaklardan aramıza katılmak isteyenlere polis biber gazı ve tazyikli su ile saldırıyordu. Ara sokaklara atılan biber gazlarından biz de "yararlanıyorduk". Yürüdükçe Taksim'e yürüyen "makul sayı" artıyordu. Yürüyüş sırasında emniyet müdürü Celalettin Cerrah'i gören kalabalık ve tabii ki bizler yuhaladık. Kalabalıktan bir çok pet şişe Cerrah'a fırlatıldı.

Kızıl Meydana, Taksim'e yaklaştıkça heyecanım kat kat artıyordu. Bu, Taksim'e ilk çıkışım olacaktı. Ayrıca Meydan'a girdiğimizde bir yoldaşla beraber anıta çıkıp pankartımızı açacaktık. Ve işte devrim alanına, Taksim'e varmıştık. Yoldaşlarla birlikte hemen anıta çıktık. Ortasında Mücadele Birliği, kenarında Yaşasın 1 Mayıs ve Biji Yek Gulan yazan pankartımızı açtık. Orada ilk pankartı biz açmıştık. Oradan alana bakarken hissettiklerimi anlatmaya Türkçe'm yetmez! Tüm basın bizi çekiyordu. Yıllarca Taksim'de ısrar eden Mücadele Birliği'nin zaferini çekiyorlardı. Bizim, ve bizden sonra diğer yapılardan arkadaşlar anıta tırmanıp bayraklarını sallandırıdılar. Taksim'de ölümsüzleşenler için yapılan saygı duruşu sırasında bir yoldaşımız yüksek sesle bir şiir okudu. Pankartı tuttuğum yoldaşla beraber "Biji Yek Gulan", "Yaşasın 1 Mayıs", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganlarını attık. Uzun bir süre orada kaldık. Sendika başkanları konuşma yaparken aşağı indik. İndiğimizde aramıza başka yoldaşlar katılmıştı. Polis barikatlarını çatışarak aşmışlardı. Alanda da onlarla beraber "Taksim'i Kazandık Sıra Devrimde" sloganını attık. Bu slogana çevremizde bulunan başka kişiler de katıldı.

Konuşmalar sonrasında yoldaşlarla beraber alandan çıktık. Polis sokak aralarında "işçi bayramına" katılanları gözaltına alıyordu. Bunlardan biri de ben oldum. Üstümde Deniz tişörtü olduğu için polisler beni durdurup, küfürler ederek jopla, elle, ayakla vurmaya başladılar. Benimle birlikte yanımda bulunan bir yoldaşıma daha vuruyorlardı. Bu durumu çeken bir bayan gazetecinin makinasına el koymak istediler. Alamayınca onu da bizim gibi göz altına aldılar. Götürüldüğümüz karakolda da aynı şekilde şiddete ve küfürlere maruz kaldık. Özellikle orada yaşı elliye yakın bir polisten öyle küfürler duydum ki anlatamam. İğrençliklerini bir kez daha gördüm. Neyse ki yanımdaki yoldaşla beni erken bıraktılar.

Ben CHElikleşmek için bunu yaşamak istiyordum. Taksim'e geldim, yaşadım. Daha yazacak çok şey var ama, ne yazsam biliyorum ki; yetersiz, kifayetsiz kalır kelimelerim. Bana bu gururu yaşatan yoldaşlarıma çok teşekkür ediyorum.

Bir Mücadele Birliği Okuru**TAKSİM DERSİ**

1 Mayıs'a ilk defa katıldım. Mersin'den geldim, öğrenciyim. Arkadaşlarla beraber 1 Mayıs İşçi Bayramı'nı kutlamaya geldik. Biz sadece slogan attık ve yürüyüş yaptık. Taksim'de yaşanan olaylar içinde bulunmadık. Saat 14.00 civarında, Taksim Meydanı yavaş yavaş boşaltılırken, İstiklal Caddesi'nde üç arkadaş Meydan'a doğru ilerliyorduk. Biraz da yorulmuştu. Çetinkaya mağazası karşısında oturduk. Hemen yanımda oturan 3 kişi daha vardı. Polisler birden etrafımızı sakın bir şekilde sardı. Biz, polislere herhangi bir saldırıda bulunmadığımız için çok rahatlık, hiçbir şey için endişelenmedik.

Polisler bizi tek sıra halinde arka sokakta bulunan karanlık bir binaya soktular. Sonradan 11 kişiye yakın olduk. Nereli olduğumuzu sorduklarında, Diyarbakır, Şırnak, Ağrı deyince, diğerlerinden daha fazla saldırıya maruz kaldık ve sürekli küfür işittik. Bize ait olmayan bez parçalarını, bilyeleri, bayrakları üzerimize aldılar. Diğer arkadaşlardan yüzlerimizi biber gazından korumak için kullandığımız mendiller çıkınca bize uygulanan şiddet daha da arttı.

ÇEK-AL

Telefonlarımızı alıp kontrol ettiler.

Bir şey çıkmayınca benim telefonumu yere atıp kırdılar. Daha sonra

tek sıra halinde basının önünden geçirip geniş

bir araca götürdüler. Her koltuğa birer kişi oturtular ve

herkesin yanına birer polis oturdu. Otobüsün perdeleri kapatıldı.

Bu sefer de başka polisler tarafından başımızı eğdirip enseimize, sırtımıza

yumruklarla, tokatlarla saldırıldı. Genellikle söyledikleri tek şey, "Biz sizin için burdayız, sizin için çalışıyoruz" oldu. Tabii küfür ve hakaretlerin dışında.

Daha sonra Galatasaray Lisesi'nin önünde bir arabaya bindirildik 11 kişiyile.

Orada da sürekli saldırılar. Orada da sürekli saldırılar. Zaten yeterince

almıştık. Sonra bir metin hazırladılar, metne istedikleri herşeyi yazdılar.

Sonra da teker teker imzaladılar. O arada aklıma Ferhan Şensoy'un Pardon

film gelince güldüm. Tabii yine de dayak yedim. Gözaltı aracına bindikten

sonra Vatan Caddesinde bulunan Emniyet Müdürlüğüne götürüldük.

Bahçede otobüsün içinde 8 saate yakın bekletildik. Sadece diğer sendikaların

avukatları tarafından bisküvi ve su dağıtılıyordu. Gözaltına yüzlerce kişi

alınmıştı. Otobüste adres ve kimlik bilgilerimizi aldıktan sonra saat 10 ci-

varında serbest bırakıldık. Ne olduğunu halen de anlamadım. Ama kısacası

şunu söyleyebilirim Taksim'e gelmeden önce hiçbir şey bilmiyordum. Fakat

şimdi çok şey öğrendim.

Bir Mücadele Birliği Okuru**TAKSİM'E ENTERNASYONAL YÜRÜYÜŞ**

Bu yılı diğerlerinden ayıran en önemli olay Taksim Meydanı konusundaki irade savaşının kazanılmış olması. 15 yıl boyunca tek başımıza gururla çıktığımız Taksim Meydanı'na artık işçi, emekçilerle çıkmanın coşkusunu, politik zaferimizin kitlelerin dillerinde "1 Mayıs Alanı Taksim Meydanı" sloganlarıyla ete kemiğe bürünmesi çok gurur verici.

1 Mayıs sabah saatlerinde Pangaltı, Kurtuluş, Şişli cephelerindeki savaşıyla başladı. Toplanma yeri olan Agos'un önü tümünden tutulmuştu. İlk çatışmalar saat 09:00'da "Yaşasın 1 Mayıs" sloganlarıyla toplanma alanına girmek isteyen binlerce kişiye su sıkılması ve gazlarla başladı. Tabii karşılıksız kalmadı yapılan bu saldırılar. Burjuvazinin kolluk güçlerinin amacını sendikalar ve birkaç parti (güvendiği sorun çıkartmayacak) dışında kimseyi yürütmek, alana sokmamaktı. Böyence makul sayı ve asıl kestedilen makul, yani devrimi hedeflemeyen, burjuvaziyle her daim uzlaşan bir kitleyi kabul etmekte.

İstisnasız Osmanbey'den Taksim'e kadar her ara sokakta sağlıklı sollar çatışmalar yaşandı. Bir iki yerde kitleler ana caddedeki korteje katılmayı başardı. Bir iki yerdeyse Eğitim-Sen'liler gitti. "Makul" görülenler yoğun ısrarlar sonucu korteje katılabildi. Yürüyüş sabah 09:00'da toplanmayla başladı.

Saat 13:00'e kadar tüm ara sokaklarda kitlelerin korteje katılabilmesi için beklemeler oldu. Tabii ara sokaklardaki kitlelerin korteje katılma mücadelesi görülme-ye değerdi. Bu çatışmalar sırasında yer yer kortejde de gazlardan etkilenmeler, yükselen tepkiler oluştu.

Avrupa'dan gelen 25 kişilik heyet tam önümdeydi. Ve onlarla çat pat anlaşma imkanlarımız oldu. Almanya'dan Köln'den ve Dortmund'dan gelenler daha çoktu ve kortejlerine slogan atıyorlardı. Fransızlar da iyiydi. Bir ara kadın sendikacıların biri gazdan öyle etkilendi ki biraz panikledi. Ancak limonla gözlerini açtığımızda hem sakinleşti hem de bizi çok sevdi. Aralarında bir de papaz vardı. Filistinli Arap Sendikalar Birliği'nden bir üye de vardı. Sürekli İspanyolca olarak "Örgütlü bir halk hiçbir kuvvet yenemez", "Taksim Taksim Dayanışma" sloganlarını atıyorlardı.

Taksim Meydanı'na ilk kez böyle girdik, ilk kez anıtın üzerine bayrağımızı dikdik ve pankartımızı gururla dalgalandırdık.

Yılların emeği, ödediğimiz bedeller ve doğru politikalarımız, ilkeli duruşumuz sayesinde haklı bir gurur yaşadık.

Bir Mücadele Birliği Okuru

ÇEK-AL

1 MAYIS'A NASIL GELDİK

Bütün sendika ve diğer hareketler 92'den 2007'ye kadar Taksim'den kaçtılar. 2007 1 Mayıs'ında bizim ısrarlı çabamız ve 500'e yakın sendika temsilcisinin ısrarlı tutumları sonucu, konfederasyonların Taksim'e yönelmeleri sağlanmıştı. Kısacası, konfederasyonlar, 2007 1 Mayıs'ında Taksim'e çıkmak zorunda kalmışlardır. Reformist ve oportünist hareketler ise, bu sürecin peşinde sürüklenmişlerdir. Ama hepsi birden, yaşanan bu gelişmeleri yok sayarak, 1 Mayıs'ta Taksim politikasını sanki kendileri sınıfın gündemine getirmiş ve Taksim'i kazanmış gibi, davranmaya başladılar.

Bu yıl da böyle oldu. 2009 1 Mayıs'ını örgütlemek üzere 18 Mart Çarşamba günü DİSK'in çağrısıyla DİSK Genel Merkezi'nde 1 Mayıs'la ilgili ilk toplantı yapıldı ve 1 Mayıs'ın nerede, nasıl örgütleneceği tartışıldı. İlk toplantıda 1 Mayıs için genel eğilim, Taksim'e çıkılma noktasındaydı. Bazı çevrelerin itirazlarına ve Taksim'e çıkılıp çıkılmama konusundaki belirsizliklerine karşın Taksim'e çıkılmasının gerekliliği, tartışma götürmez olarak benimsendi.

Tartışmalar daha çok, Taksim'e nasıl çıkılacağı ve hangi taleplerin öne çıkarılacağı doğrultusunda yaşandı. DİSK'in, KESK'in, Odaların ve ortalama solun düşüncesi ekonomik krizi öne çıkartmak, Taksim'e çıkışı günlük taleplerin içine sıkıştırıp baskıdan kurtulmaktı. Taksim'i kendi güçleriyle değil, Avrupa Birliği ve Avrupalı parlamenterler üzerinden zorlamak ve Taksim'e çıkışı bu şekilde gerçekleştirmek. Bu halleri, Taksim'de devrimci 1 Mayıs'ı örgütlemekten çok uzak olduklarını yeterince ortaya koyuyordu.

DİSK'in, diğer sendikaların, hatta ortalama solun netleşemediği, "meşruluk" sorunu vardı. KESK daha net bir duruş sergiliyordu. Taksim için izin almayacağını beyan ediyordu ve birleşik 1 Mayıs'ın örgütlenmesi, alan tartışmasının yapılmaması, alanların özgürleştirilmesi, emek örgütleri ve sosyalist örgütlerin birlikte hareket etmesi konusunda vurgu yapıyordu.

DİK temsilcisi; "Taksim uğruna büyük bedeller ödendi. Sadece 36 sınıf kardeşimizin ölümsüzlüğü için değil, devrim ve sosyalizm için, devrimci 1 Mayıs'ı örgütlemek için bir araya gelinmelidir. DİSK, adına uygun olarak, devrim ve sosyalizm şiarıyla mücadele etmelidir. Bizler bağımsız bir sınıf örgütü olarak örgütlenmesinde ve yürütmesinde yer almak istiyoruz" dedi.

Bütün bakışı sistemi aşmayan "işten atılmalar yasaklansın, asgari temel ihtiyaçlar bedava olsun, eğitim ve sağlık ücretsiz olsun ve krizin bedelini kapitalistler ödesin" vb. taleplerin ekseninde dönüp duran tartışmalar bu toplantılara hakimdi.

Mücadele Birliği olarak, bugünkü süreçte Taksim'e çıkmayı tartışmanın çok geri bir tartışma olacağını, Leninistler olarak Taksim'i tartış-

mayacağımızı, işçilerin bilincinde Taksim'e çıkmak konusundaki tartışmanın bitmiş olduğunu belirttik. 92 yılından bu yana vermiş olduğumuz mücadele, gösterdiğimiz hedef ve politikaların doğrultusunda, işçi ve emekçilerin Taksim'i zapt etmek için nasıl canla başla mücadele ettiğini hepimiz gördük.

Taksim'i kuşatmış olan burjuvaziye karşın işçi ve emekçilerin 2008 1 Mayıs'ında Taksim'i her yandan nasıl kuşattığını ve fiilen Taksim'in nasıl kazanıldığını anlattık. Fiilen alınan Taksim'in hukuki olarak verilip verilmemesinin bizim ve işçi sınıfı için bir anlam teşkil etmediğini belirttik.

En başa iktidar şiarını koyarak, "dünya emeğin olacak, zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı" gibi taleplerin öne çıkarılması gerektiğini vurguladık...

Diğer söz alan temsilcilerin sendikaları ve ortalama söylemleri aşmayan bir çizgide konuşmalarının ardından ilk toplantı sona erdi.

24 Mart'ta ikinci toplantı yine DİSK Genel Merkezi'nde başladı. DİSK temsilcisi ilk toplantıda 1 Mayıs'ın Taksim'de olması konusunda ısrarcı olduklarını, ikinci toplantıda ise Taksim konusunda ısrarcı olmadıklarını, önemli olanın talepler olduğunu ve kitlesel 1 Mayıs için çaba sarf edeceklerini, ama her koşulda Taksim'e çıkacak kadar aptal olmadıklarını belirtti. Yine de Taksim için başvuruda bulunacaklarını dile getirdiler. Toplantıda uzun tartışmalar sonunda konfederasyonlar ve ortalama sol, 1 Mayıs için Taksim alanının tartışmasız olduğunu dile getirdiler. Ardından 1 Mayıs'ın örgütlenmesi, programının oluşturulması tartışmaları başladı. Bunun yanında öne çıkan talepler dile getirildi. Üç ana talep üzerinde durulmuştu:

- 1- 1 Mayıs'ın tatil olması,
- 2-Taksim alanının açılması,
- 3-77 katliamcılarının yargılanması

Aynı zamanda bu üç talep için 1 Mayıs öncesi Ankara'ya kitlesel bir yürüyüş düşünülmüştü.

Alinteri temsilcisi; "Taksim'in işçi ve emekçilerin bilincinde henüz netleşmediğini önce bu konunun netleşmesi gerektiğini" söyledi. Bunun üzerine DİK temsilcisi yine söz alarak "Taksim'in işçi ve emekçilerin bilincinden çok, burjuva sendikaların, oportünist ve sosyal reformistlerin bilincinde olgunlaşmadığını biliyoruz, asıl sorun sizde, işçilerde değil, önce sizlerin netleşmesi gerekir. Biz DİK olarak her 1 Mayıs'ta olduğu gibi bu 1 Mayıs'ta da Leninist partinin politikaları doğrultusunda Kızıl Meydan'da olacağız, gelenleri orada bekliyoruz" diye konuştu. Tabi bütün bu tartışmalar yaşanırken 1 Mayıs Platformu, sendikalar-dan bağımsız hareket etmemekte ısrarlı bir tutum sergiledi, 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkışın planlamasını sendikalara bıraktılar; sendikalar ise AB'li sendikacı ve parlamenterlerin kanatları altına sığınmanın derdindeydi-

Yeni Evrede**Mücadele Birliği**

ler.

Üçüncü toplantıda bazı durumlar biraz daha netleşmeye başladı. Ama daha 1 Mayıs programı oluşturulmadan, hükümet 1 Mayıs gününü tatil ilan edeceğinin sinyallerini verdi, taleplerin birinin gerçekleşecek olması, Ankara'ya yapılacak kitlesel bir yürüyüşün gerekliliğini de ortadan kaldırdı. En azından pratiği örgütlenme konuları konuşulmaya başlamıştı. Nasıl örgütleneceği ve yürütmenin seçilmesi uzun tartışmalara neden oldu. Yürütme için DİSK, KESK, TMMOB, TTB, 1 MAYIS Platformu ve Çatı partisinin temsilcisi ayrıca bunun dışında kalan çevrelerden de bir kurumun temsil edilmesi konusunda anlaşıldı. 1 Mayıs'ta Taksim'de olunacağı konusunda bir karar verilmmişti. Çünkü artık kitle Taksim'e yönelmişti ve kitleden geri durulamazdı. Ama bunun yasal izninin koparılması için görüşmeler yapılacaktı. Önceleri Türk-İş ve Hak-İş'in de 1 Mayıs'ta Taksim'de olmak talebiyle bu izni koparabileceklerini düşünen 4 konfederasyon ve kendilerine devrimci diyen yapılar, diğer iki konfederasyonun başka bir alan için başvuruda bulunması üzerine hayal kırıklığına uğradılar. Bu iki konfederasyonun Taksim kararı alması yönünde beklentileri devam etti, fakat bu beklentileri boşunaydı. Çünkü Türk-İş ve Hak-İş Taksim konusunda bir ısrarları olmadığını dile getirmiş, Taksim'e sadece temsili düzeyde başvuruda bulunmuşlardır. Bunun yanında Taksim dışında bir alanın başvurusunda bulunan TKP'ye de çağrılar olmuş, yanlarına çekmek istemişlerdir. Öyle ki yürütme komitesinde yer alabileceğinin sinyallerini bile vermişlerdir.

Dördüncü toplantı iki gündemli olarak başladı. Birinci gündemde yürütme, ikinci gündemde kalan zaman içinde yapılacak eylem ve etkinlikler belirlenecekti. Mücadele Birliği olarak yürütmede yer almak istediğimizi ve bunu buradaki herkesten daha fazla hak ettiğimizi söyledik. Çünkü 15 yıl boyunca Taksim'de 1 Mayıs'ın bedelini bizler ödedik. Bugün sizler de dâhil Taksim'i hedefliyorsanız, bu bizim verdiğimiz mücadelenin sonucudur, diye ortaya koyduk. Bütün ısrarımıza rağmen yürütmede yer alamadık Bu tartışmalar şunu daha net ortaya koydu; Leninistler ve Leninist politikalara karşı bir cephe vardı. Bütün bunlara rağmen işçi sınıfının çıkarları için bu platformda yer almaya devam ettik.

2. gündeme geçildi. 15 Nisan basın açıklaması, 25 Nisan'dan itibaren Emek Haftası idi ve bu kapsamda 25 Nisan'da Tünel'den Taksim'e yürüyüş, 27 Nisan'da fotoğraf sergisi, 29 Nisan'da anma etkinliği önerisi, ekonomik ve demokratik taleplerin yanı sıra, Taksim'e bir anıt yapılması önerisinde bulunuldu. Bunun üzerine salon bu öneriyi olumlu karşıladı ve geç kalınmış olduğu vurgulandı. DİK temsilcisi söz alarak bunun yeni bir fikir olmadığını ve Devrimci İşçi Komiteleri'nin 30. yıl nedeniyle böyle bir çalışmayı başlatmış olduğunu, bu konu ile ilişkili aydın ve sanatçılarla görüşüğünü bu kampanyanın halen devam ettiğini söyledi. Bu önerilerin hayata geçirilmesi konusunda görüş birliğine varılarak toplantı biti-

ril-

di.

15 Ni-
san'da Taksim'de yapı-
lan 1 Mayıs basın açıklaması

Taksim ısrarı ve Taksim dışında hiçbir alana gidilmeyeceği, herkese açık olan Taksim'in işçi ve emekçilere kapatılmayacağını vurgusu yapıldı.

25 Nisan saat 17.00'de Tünel'de toplanılmaya başlandı. Tabii faşist devletin silahlı güçleri de engel olmak için tünel çıkışı panzer ve polislerle kapatmıştı. Kitle, sloganlarla beklemeye başladı, aynı zamanda sendika temsilcileriyle polis arasında pazarlık sürdürülüyordu. Polis kitleyi yürütmeme konusunda net tavır sergiliyordu. Sendikalarsa böyle bir netlikten uzak tavırlar sergiliyorlardı. Düşman saldırmak için hazırlık yaparken, onlar kitleyi pasif duruma düşürerek oturma eylemi yapıyorlardı. Bütün uyarılarımıza rağmen bu tutumu sürdürerek, bizlerin de oturması yönünde uyanlarda bulunuyorlardı. Biz ise böyle pasif ve edilgen eylem biçimlerini doğru bulmadığımızı, hiçbir zaman oturmayacağımızı ve oturtulan kitlenin de ayağa kalkması gerektiğini belirterek sloganlarımıza devam ettik. Eylem böyle devam ederken kitleden kopuşlar başladı ve sendika yönetimine karşı tepkiler yükseldi. Bu şekilde daha fazla kalamayacağını gören yürütme komitesi eylemi bitirme kararı alarak 19.00'da Taksim'de basın açıklaması yapmak üzere Tünel'de dağıldı. Bu kararı kitleye duyuran KESK temsilcisi, ıslık ve yuhalamalarla protesto edildi, herkes alandan dağılıp çıkmaya başladı, kitle dağılınca grevde olan Meha işçileri pankart açarak Taksim'e doğru yürüyüşe geçtiler. Bizler de bayrak ve sloganlarımızla işçilerin yanında İstiklal'i boydan boya aşarak Kızıl Meydan'a çıktık. Meydan'da sloganlarla 19.00'daki açıklamayı beklemeye başladık. Bu esnada grevde olan ATV çalışanlarının basın açıklamasına destek verdik. 19.00'da basın açıklaması yapıldı.

Basın açıklamasından sonra TMMOB'da toplantıya başlandı. Çok ilginç bir tutum sergilenerek eylemin değerlendirilmesi yerine hep bir ağızdan bize dönük eleştiriler başladı, neden flama açmışız vs. Eylemin nasıl geçtiği, niteliği, eylem komitesinin tavrı tali duruma düşmüştü. Bunun üzerine söz alarak 'asıl sorunun üzerinden atlanarak, tali olanla uğraşıldığını' anlatmaya çalıştık ve eylemin nasıl geçtiğini değerlendirerek, sendikaların ve yürütmenin tutumunun kötü olduğunu ve ilk Taksim denemesinde sınıfta kalın-

ÇEK-AL

ÇEK-AL

dığını, düşman karşısındaki tutumun çok geri olduğunu vurguladık. Yine yürütmedeki eksikliğe dikkat çekerek bizim yürütmede olmamız gerektiğini vurguladık. Sendikalar ve ortalama sol bu eylemi başarılı bulduğunu, 1 Mayıs öncesi işçilerle polisin karşı karşıya gelmesinin moral bozacağını, bundan dolayı eylemin başarılı geçtiğini söylediler. Eylemde bizim dışımızdakilerin hepsi uzlaşıyorlardı. Daha sonra 29 Nisan'daki anmalar konuşuldu, 27 Nisan'daki resim sergisinden söz eden yoktu, bunun üzerine söz alarak 27'sini sorduk, cevap çok ilginçti. Hiç kimsenin resim getirmediğinin ve bunun için iptal edildiğinin söylenmesi üzerine yanımızdaki fotoğrafları gösterdik. Sendikalar cevap vermeye çalışırken, diğer bileşenler bu gündeme duyarsız kalarak toplantı salonundan çıkmaya başladılar. Tabii bunda şaşılacak bir durum yok, 92'den beri sırtını Taksim'e dönenler, hangi fotoğrafları getirebilirlerdi. Resim sergisine Leninistlerin damgalarını vuracağını anlayınca ayak oyunları ile bunu engellemeye çalıştılar.

29 Nisan'da anmalar yapıldı, Anıt yerine ölümsüzleşenlerin isimlerinin yazılmış olduğu birer plaket çakılarak eylem sona erdirildi. 29 Nisan akşamı yine TMMOB salonunda toplantı başladı. Gündem, toplanma yeri ve Taksim'e çıkıştı. Uzun tartışmalardan sonra saat 10.00'da Pangaltı'da toplanılmasına ve Taksim'e yürünmesine karar verildi. Aynı esnada sendika temsilcileri valiyle görüşüyorlardı. Valilik makul(!) bir sayıya izin vereceklerini, bunun dışındaki sayıya izin vermeyeceklerini, isteniyorsa Beşiktaş'ta miting yapabileceklerini ve bir heyetin Taksim'e çelenk bırakarak anma yapılmasında sorun olmayacağı belirtti. Sendikalar bunu kabul etmeyeceklerini açıkladılar. Bunun üzerine planlamalar yeniden gözden geçirildi, bileşenler şu konuda karar aldı; toplanma noktasına gelen herkesin alana alınması için sonuna kadar mücadele edilecekti. 30 Nisan'da son bir toplantı yapıldı. Vali son açıklamasında; toplanma konusunda bir sorun olmayacağını, tek sorunun makul sayıda olduğunu, buna uyulursa Taksim'e yürünebileceğini, polisin hiçbir şekilde eylemcilere müdahale etmeyeceğini, oranlı-orantısız üç kullanmayacağını bildirdi. Sendika temsilcileri, Türk-İş'in ve Hak-İş'in birer örgüt olduklarını, bizim ise, 70 örgütün bileşeni olduğumuzu, onların makul sayısı ile bizim makul sayımızın aynı olmayacağını açıklamışlardır. Gelen herkesin makul sayının içinde olacağı, bileşenler tarafından karar alınarak toplantı

bitirildi.

1 Mayıs sabahı toplanma noktasına doğru yola çıktık. Toplanma noktasına doğru yaklaştığımızda polisin çok yoğun önlem aldığını gördük. Alınan önlemlerin hiç de 1 gün önce söylenene uygun olmadığına tanık olduk. Bizler hiçbir zaman düşmana güvenilmeyeceğini bildiğimiz için, önceden tedbirimizi almış olarak geldiğimizden bu görüntü karşısında şaşırmadık ve kendi planımızı devreye sokmaya başladık. Öylesine önlem alınmıştı ki yabancı delegasyon ve sendika temsilcilerinin otelden çıkmaları hayli zaman aldı. Faşist devlet güçleri, sendika yöneticisi ve temsilcileri dışında sayıları az da olsa reformist partilerle CHP'nin toplanma bölgesine girişlerini sağlamışlardı, bunun dışında kalan sosyalist çevreleri ve birçok işçi ve emekçiyi toplanma bölgesine almamak için önlem almışlardı. Karşı cephede ise devrimciler toplanma bölgesine girmek için mücadele etmekteydiler. Gelenlerin toplanma noktasına girmeleri beklenmeden yürüyüş başlatıldı. Araçlardan, gelenlerin önündeki barikatlar kaldırılana kadar yürüyüşe başlamayacak anonsu yapmasına karşın, yürüyüş devam ediyordu. Bizler Mücadele Birliği Platformu olarak yürümenin doğru olmadığını defalarca söylememize rağmen, yürüyüşe engel olamadık.

Her müdahale ettiğimizde, bunun yürütmenin kararı olduğu bundan dolayı yürüyüşün sürdürüldüğü söylendi. Bu esnada Şişli'den Taksim'e doğru her sokakta yürüyen kitleye katılmak için çatışan işçiler ve devrimciler vardı. Bazı noktalarda kitleyle buluşmalar coşkuyla karşılanarak devam ediyordu... Yeniden anons yapılan araca olanları söyleyerek aracı durdurduk ve yöneticilere alınan kararlara uygun hareket etmelerini söyledik. Yine yoğun tartışmalar yaşandı ve sendikaların ve odaların valilikle yapılan anlaşmalarına sadık kalarak makul sayıyı aşmamak için azami bir çaba içinde olduklarını gördük.

Sonunda sendika temsilcileri "ya eylemi burada bitiririz ya da bu kitleyle alana çıkarız" dayatmasında bulundular. Bu esnada kitlenin öfkesi Cerrah'i görünce had safha-

ya ulaştı ve yoğun protestolar ve sloganlarla "faşist Cerrah" diye tempo tutmaya başlandı. Bunun üzerine Cerrah en yakın sokaktan kaçarak kitleden uzaklaştı. Yürüyüş devam etti ve Taksim'e ulaşıldı. Taksim'e çıkış anı, coşkunun en yüksek olduğu andı. Zaferin verdiği mutlulukla, işçi ve emekçiler Kızıl Meydan'ı zapt ettiler.

Bizler de Leninistler olarak bayrak ve pankartlarımızla anıtı zapt ettik. Deniz resimli bayraklarımızı en yükseğe çıkartarak Taksim'de dalgalandırdık.. Bu an için uzun mücadeleler vermiş, çok bedeller ödemiştik ve nihayet işçi

HAKETMENİN GURURU

ÇEK-AL

2007, 2008 ve 2009 1 Mayıs'ıyla, devrimci olan herkes gurur duyabilir şüphesiz; artık Taksim kazanılmıştır. Taksim üzerinde devrimle karşı-devrim arasında yaşanan irade savaşımından zaferle çıkan devrim olmuştur. On yılları bulan, birçok bedel gerektiren bir savaşım sonunda kazanılan bu zafer, devrim mücadelemizde önemli kilometre taşlarından biridir.

Evet, devrimci olan, emekten yana olan herkes bununla gurur duyabilir; ama bu gururu en fazla yaşayan, bu gururu en fazla hak eden Mücadele Birliği olmuştur. 1 Mayıs 2009 tarihinde Taksim Anıtı önünde açılan Mücadele Birliği pankartı ve dalgalandırılan Deniz bayrakları, tüm Leninistlere hak etmenin gururunu bir kez daha yaşatmıştır. Yıllarca süren, ağır bedeller gerektiren bir mücadelenin sonucu elde edilen bir zaferin haklı gururudur bu. Herkesin Taksim'e sırtını döndüğü bir süreçte **"Taksim'de Israr Devrimde Isrardır"** diyen Leninistler, bu devrimci politikayla ve ona uygun pratikle tek başlarına devrimi temsil etmişlerdir. Herkesin "sınıfın yanında olmak lazım" demagojisiyle burjuva sendikacıların peşine takıldığı bir dönemde sınıfa, doğru, devrimci politikalar götürmede ısrarcı olan Leninistler, tek kalmayı göze alarak işçi sınıfının bağımsız, devrimci çizgisini korumuşlardır. Bu ısrar sayesinde ki Taksim unutulmamış, unutturulmamıştır. Herkesin farkında olduğu ama dile getiremediği gerçek budur. Herkesin kendi kendine itiraf ettiği ama kendi tabanına, çevresine itiraf edemediği budur. "Sezar'ın hakkı Sezar'a" diyerek teslim edemedikleri tarihsel hak budur. Ama bu yıl Taksim Anıtı'nın önünde açılan pankart bir kez daha göstermiştir ki, bu mücadelenin gerçek sahibi Leninistlerdir ve bunun haklı gururu da doğal olarak onlara aittir.

2009 1 Mayıs'ı bir kez daha herkese devrimin gücünü göstermiştir. Onbinlerce insanın tek bir yürek halinde nasıl 1 Mayıs Alanı'na aktığını tüm dünya bir kez daha görmüştür. Bu o kadar büyük bir özlemdir ki, milyonlarca insanın devrime duyduğu özlemden hiçbir farkı yoktur. Ne valinin, emniyet müdürünün tehditleri, ne başkalarının aba altından sopa gösteren açıklamaları, ne 1 Mayıs'ın resmi tatil ilan edilmesiyle yapmaya çalıştıkları göz boyamalar sökmemiştir. Binlerce insan her şeyi göze alarak sabahın erken saatlerinde büyük buluşma için Taksim'e doğru harekete geçmiştir. Adeta insanlar nasıl ayakların baş olacağını göstermek istercesine yürümüş, polis şiddetiyle gazlarla karşılaşmış ama yollarından dönmemiş, yürekleri ve bilinçleriyle kilitlendikleri Taksim'e barikatları aşıya gelmişlerdir. O gün her şey Taksim olmuş, 1 Mayıs olmuştur. İnsanlar adeta **"Ya Taksim Ya Ölüm!"** diyerek yürümüşlerdir. Burjuva sarı sendikaların ikircikli tavırlarına devrimcileri dışarıda bırakma tavırlarına inat tüm güçleriyle Taksim'e yönelmişlerdir. "Makul sayıda insan" safsatasını ellerinin tersiyle bir kenara itmişlerdir. Bu tür zımnı uzlaşmalara prim vermeyeceklerini göstermişlerdir. DISK Genel Başkanı Süleyman Çelebi'nin "makul sayıda insandan daha önemli olanın makul insanlar olmak" şeklindeki sözleri sınıflar mücadelesinin ateşi içinde eriyip gitmiştir. İşçi sınıfı ve emekçilerin iradesi her şeyin üzerine çıkmış ve sokağın dili kendince konuşmuştur. Kitlelerde görülen militanlık ve savaşçı ruh hali bu seneki 1 Mayıs'a da damgasını vurmuştur. Onbinlerce insanın öfkesi, alana çıkıldığında büyük bir sevince ve coşkuya dönüşmüştür. Taksim Meydanı'na, Kızıl Meydan'a

ilk giren işçilerin sevinci zafer kazanan bir ordunun sevincini andırmaktadır. Yıllar süren bir savaş sonunda kazanılan zaferin sevinci... Bundan sonraki tüm gelişmelere itki verecek olan bir zaferin coşkusu ve sevinci. Mücadele ettiğinden kazanılabileceğine olan inancın yeniden boy atması, başarmanın mutluluğu. Karşısındaki güce diz çöktürmenin ve başarmanın yarattığı özgüven duygusu.

Bunun yanı sıra, insanları Taksim'den vazgeçirebilmek için yoğun mesai harcayan reformistlerin ipliği iyice pazara çıkmıştır. Dümeni 1 Mayıs

öncesi Çağlayan Meydanı'na kırmış olan fason TKP, işçi sınıfı ve emekçiler Taksim'de ısrar edince, salya sümük Taksim'e gelmek zorunda kalmıştır. EMEP ise reformistliğinde tutarlı olduğunu göstermiş ve Türk-İş, Hak-İş gibi burjuva sendikaları ve İşçi Partisi gibi karşı-devrimcilerle birlikte Kadıköy'e gitmiştir. Bu tescillenmiş reformistler, işçi sınıfını burjuvazinin peşine takmak için epeyce çaba harcamışlar, ancak başarılı olamamışlardır.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri, devrimde ısrarlı olduklarını bir kez daha göstermişlerdir. Bir kez daha üzerinde yaşadığımız topraklarda devrimin gücüne inananlar hayal kırıklığına uğramışlardır.

2009 1 Mayıs'ı, bir kez daha doğru politikaların nasıl kitlelerle buluşup ete kemiğe büründüğünü göstermiştir. Tek başına kalma pahasına, doğru politikalarda ısrar etmenin bir gün gelip, o politikayı savunanları kitlelerin gözünde önder konumuna yükselteceğini yaşayarak görmüş olduk. 2009 1 Mayıs'ı kitlelere nasıl önderlik edileceğinin en canlı örneğidir. Bizi "alan fetişizmi" yapmakla suçlayanlara en iyi yanıtı kitleler vermiştir. On binlerce insan, Leninistlerin politikasının zafer kazanması için mücadele etmişlerdir. 2007 yılında başlayan bu süreç, 2009 yılında daha da belirgin bir hal almıştır ve bundan sonra daha güçlenerek, sıçramalarla devam edecektir.

Devrim şimdi daha çok ete kemiğe bürünmüştür. İşçi sınıfı ve emekçiler bu noktanın daha ilerisine gideceklerdir. Güçler dengesi proletarya ve devrimin lehine değişmiştir. Bundan sonra devrim mücadelesi yeni bir evreye girmiştir. 2009 bir sıçrama noktası olacaktır. 2007 yılında kazanılan politik zafer, şimdi burjuvazi üzerinde proletaryanın pratik zaferine doğru evriliyor.

Bunun için artık sınıfla daha iç içe olmak, işçi sınıfını devrim için örgütlemek gerekiyor. Şiarlarımızı işçi sınıfına ve emekçilere ulaştırmalıyız. Bunun için onların içinde, yanlarında olmak gerekiyor. Pratikte politik yönlendiriciliğe ulaşırsa bir eşik daha aşılmış olacaktır. Bunun için tüm ağırlığı işçi sınıfı içinde çalışmaya onlarla sıcak canlı bağlar kurmaya vermek zorundayız. Şimdi herkesin birer Babuşkin, Sverdlov olmasının tam zamanı. 1 Mayıs politikalarımızın gücü ile gidelim işçilerin arasına, bizi hemen tanıyacaktırlar.

İşçilerin emekçilerin mücadele birliği şimdi daha da öne çıkmıştır. Denizlerin partisinin kitlelerle fiili buluşması bundan sonra devrimin gelişmesinin ve zaferine ulaşmasının yegâne koşulu halini almıştır. **"Taksim'de Israr, Devrimde Isrardır"** diyen ve bunu pratikte kanıtlayan irade, devrime önderlik iradesini de ortaya koyacaktır. Ve bugün yaşanan hak etmenin gururu, o gün daha büyük bir coşkuyla yaşanacaktır. □

ÇEK-AL

GAZİ AYIŞIĞI'NDA 1 MAYIS – TAKSİM ETKİNLİĞİ

Gazi Ayışığı Sanat Merkezi'nde, 26 Nisan tarihinde 1 Mayıs'ta Taksim Alanının anlamını ve önemini vurgulamak amacı ile bir etkinlik düzenlendi.

Gazi Halkı'na Taksim Alanı'nın 1 Mayıs ile özdeşleşerek iki sınıf arasındaki savaşımın bir simgesi haline geldiği anlatılarak 1 Mayıs'ta Taksim'de olmanın gerekliliği sanatsal etkinliklerle anlatıldı. İlk olarak Gazi Ayışığı emekçilerinin hazırladığı, geçmişte yaşanan 1 Mayıs'lara da yer verilen ve mizahi bir üslupla burjuvazinin yargı sisteminin de eleştirildiği tiyatro gösterisi sunuldu Gazi emekçilerine. 1 Mayıs'ın Amerika'da işçilerin greve çıkması sonrasında işçilerin önderi olan 4 kişinin idam edilmesi sonrası 1 Mayıs'ın işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü i-

lan edildiği, Türkiye'de ise 1977 yılında yaşanan katliamın ardından Taksim Alanı'nın 1 Mayıs tarihi ile nasıl özdeşleştiği ve burjuvazi ile işçi sınıfı arasındaki sınıf savaşımının simgesi ve en önemli kalesi haline geldiği oyundaki diyaloglarla anlatıldı.

Son olarak Ayışığı Müzik topluluğu sahne alarak şarkıları ve marşları ile 1 Mayıs'ta başka bir yerde değil, Taksim'de olunması gerektiğini anlattı. Grup, "Fabrikadan tarladan / İşçiler emekçiler / 77 ruhuyla / Taksim'e yürüyoruz" dediği Taksim'e çağrı marşının yanı sıra, Şarkışla Türküsü ile Denizler'i de anmayı ihmal etmedi ve dinleti ve etkinlik "Yıkacağız bu düzeni / kuracağız Sosyalizmi / Söz veriyoruz yoldaşlar" denilen Söz Veriyoruz marşı ile sona erdi. □

